

NS-Nieuwsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1155

04.05.2025 (136)

Hitler in oorlog : Wat is er *echt* gebeurd?

door A.V. Schaerffenberg

Deel 2

Hoofdstuk 1: Wie begon de oorlog echt?

"Iedereen die in Europa de fakkel van de oorlog hanteert, kan niets anders dan chaos wensen."

Adolf Hitler, 3 augustus 1939

Hoewel hij door conventionele historici algemeen wordt gezien als de man die als enige verantwoordelijk was voor de Tweede Wereldoorlog, was het een rol waarvoor Adolf Hitler volledig ongeschikt was, zowel persoonlijk als ideologisch. Als gewone soldaat tijdens de Eerste Wereldoorlog was hij getuige van de gewelddadige dood van zijn naaste kameraden en was hij zelf het slachtoffer van een ondraaglijke mosterdgasaanval die hem bijna zijn gezichtsvermogen kostte. Vier jaar aan het front brachten hem oog in oog met de onuitsprekelijke verschrikkingen van loopgravenoorlog, een ervaring die hij zichzelf en zijn landgenoten nooit meer wenste.

Na de wapenstilstand ontwikkelde hij het nationaalsocialisme, waarvan het centrale principe het behoud van de Aarische mensheid is. Hitler leerde dat alle blanken, ongeacht hun individuele nationaliteit, broeders en zusters van hetzelfde ras zijn. Daarom zijn oorlogen tussen Aariërs broederconflicten die vermeden moeten worden. In oorlogen, zo klaagde hij, zijn de beste individuen de soldaten die het meest vrijwillig hun leven geven voor hun land, waardoor de maatschappij verarmt door het verlies van haar meest waardevolle leden. Na zijn verkiezing tot bondskanselier was Hitlers grootste passie niet de her-militarisering, maar de sociale vernieuwing van zijn land. Vooral culturele hervormingen fascineerden hem en hij wilde de rest van zijn leven besteden aan het opknappen van Duitse steden. Toen de oorlog kwam, beschouwde hij dat als een afleiding van zijn echte interesse en hij betreurde het vaak dat hij niet gelukkiger bezig was met het realiseren van openbare werken. Zoals hij zelfs tijdens het conflict meerdere keren verklaarde: "Ik ben een gretige bouwer, maar een onwillige generaal," een opmerking die nauwelijks de rol van "wereldveroveraar" karakteriseert die zijn vijanden hem toedichtten.

Hitler was echter zeer geïnteresseerd in internationale zaken, vooral omdat deze direct betrekking hadden op de Sovjet dreiging. Samen zouden het Derde Rijk en fascistisch Italië fungeren als een centrale "Axis", waar omheen de andere continentale volkeren zich konden scharen om de ruggengraat van midden Europa te versterken. Keizerlijk Japan zou de verspreiding van het communisme in Azië indammen, terwijl een alliantie met Groot-Brittannië 's werelds grootste zeemacht combineerde met zijn machtigste leger, de Duitse strijdkrachten, de Wehrmacht. Op deze manier zou de Sovjet kolos imploderen zonder oorlog te hoeven voeren. Zo hoopte hij.

Toen vijandelijkheden echter niet langer konden worden vermeden, nam Hitler de gelegenheid aan. Zijn ervaring uit de eerste hand aan het Westelijk Front meer dan twintig jaar daarvoor leerde hem zoals geen formele militaire opleiding dat kon. Bovendien werden zijn naoorlogse politieke campagnes - met hun herhaalde nadruk op massa-actie - zelf gevoerd als gevechtscampagnes. Het is echter onbetwistbaar dat Adolf Hitler's natuurlijke gaven de belangrijkste factoren waren in zijn leiderschap als de grootste krijgsheer van de 20e eeuw, misschien wel van alle tijden. De talrijke voorbeelden van zijn superieure vaardigheden die in deze geschiedenis worden aangehaald, onderstrepen Hitlers onbetwistbare status als de belangrijkste strateeg en leider van de Tweede Wereldoorlog. Typerend was zijn eigen plan voor de cruciale inname van het Belgische Fort Eben Emael, zonder welke de hele Westelijke Campagne niet mogelijk zou zijn geweest, en zijn eigenhandige redding van de Duitse legers in de vroege winter van 1941, toen het hele Oostfront op het punt stond in te storten. Deze en nog veel meer militaire prestaties waren

ongeeëvenaard, zozeer zelfs dat het onmogelijk is om je voor te stellen dat een andere leider, Axis of Geallieerd, dit voor elkaar zou krijgen.

Dit wil niet zeggen dat hij nooit een fout heeft gemaakt. Zoals Hitler over zichzelf zei vlak voor zijn succesvolle invasie van Frankrijk, in het voorjaar van 1940: "De heer Churchill verklaarde onlangs in een radio-uitzending dat hij 16 fouten heeft geteld die ik tot nu toe in deze oorlog heb gemaakt. Hij heeft het mis. Ik heb minstens twee keer zoveel fouten gemaakt waarvan ik me bewust ben! Maar als de heer Churchill en zijn volgelingen maar één fout hebben gemaakt, dan is die veel erger dan elke fout die ik ooit heb gemaakt; namelijk toen ze deze oorlog begonnen die onvermijdelijk moet eindigen, ongeacht de uitkomst, in de ontbinding van het Britse Rijk."

Hitler's meest grove fout, zoals hij pas laat toegaf, was dat hij zijn vertrouwen stelde in de Duitse Generale Staf. Omdat hij een man van zijn woord was, kon hij zich niet voorstellen dat iemand anders, vooral een Duitse officier, oneervol zou handelen. Toch lag de verantwoordelijkheid voor de uiteindelijke nederlaag van 1945 in de eerste plaats bij een aantal Duitse generaals, de ergste groep verraders die ooit een land was aangedaan. In tegenstelling tot zijn Westerse geallieerde tegenhangers werd Hitler niet geboren met een zilveren lepel in zijn mond. Rijkdom, sociale status, politiek zoals gewoonlijk en persoonlijke macht of prestige - dezelfde dingen die F.D.R. en Churchill obsedeerden - weerhielden hem. Terwijl Roosevelt rondhing met de financiële elite van New York in Hyde Park, verkocht een straatarme Hitler zijn aquarellen in Wenen voor een paar florijnen. Later, toen Hitler zijn leven riskeerde als naamloze soldaat aan het Westelijk Front, stuurde Churchill vanuit de veiligheid van het Londense ministerie van Binnenlandse Zaken duizenden Australiërs naar de stranden van Gallipoli om daar zinloos afgeslacht te worden en was Stalin een overvaller in tsaristisch Rusland.

Hitler is in de populaire geest zo lang geassocieerd met de ergste tirannie die de wereld ooit heeft gekend, dat iedereen die de waarheid over zijn heerschappij leert kennen steevast verbaasd is. Hem bekijken in de context van zijn eigen tijd verduidelijkt veel. Tot het einde van de Eerste Wereldoorlog werd Duitsland geregeerd door een verouderde monarchie. Toen die voorbij was, werd het land verscheurd tussen zelfbenoemde marxisten die Duitsland alleen maar als voetbank voor de Sovjet-Unie zagen; kapitalistische conservatieven die meer geïnteresseerd waren in het behoud van hun rijkdom dan in hun ras; en cabaret-democraten die zich wentelden in de "heerlijke decadentie" van de jaren '20. Kortom, Duitsland had gewoon geen traditie van goed bestuur.

Toen Hitler kanselier werd, had hij geen precedent waarop hij een verstandig bestuur kon bouwen, maar de chaos die zijn natie overspoelde schreeuwde om vervanging door een nieuwe openbare orde. De enige alternatieven waarmee hij

werd geconfronteerd waren een autoritair bewind of sociale ontbinding. Het is waar dat hij een van de machtigste mannen in de geschiedenis was, maar niet vanwege de regeringsbevoegdheden die hij bezat of de strijdkrachten die tot zijn beschikking stonden, maar vanwege de overweldigende toewijding van zijn volk. Geen enkel ander individu was meer geliefd bij zijn medeburgers. Hij regeerde ook niet zonder hun toestemming. Ze hadden hem immers als hun wettelijke vertegenwoordiger aan de macht gekozen. Daarna raadpleegde hij hen altijd over zijn belangrijkste beslissingen in vredetijd door middel van referenda, waarin ze gevraagd werden om voor of tegen zijn beleid te stemmen. Deze volksraadplegingen, die op hun integriteit werden gecontroleerd door internationale controlecommissies, sommige uit landen die Duitsland vijandig gezind waren, keurden consequent het nationaalsocialistische regime goed met 90% van de kiezers en meer, meestal in de bovenste regionen van dat percentiel. Bijvoorbeeld, van de 2,94 miljoen stembiljetten die werden uitgebracht in de Sudetenland verkiezingen van 4 december 1938, gingen 2,64 miljoen stemmen (98,8%) naar de NSDAP. Eerder datzelfde jaar, toen Hitler het Oostenrijkse volk vroeg of ze deel wilden uitmaken van het Derde Rijk, antwoordde 99,7% bevestigend.

Geen enkele democratische politicus op aarde heeft ooit zo'n goedkeuringscijfer gehaald. Het is begrijpelijk dat hun diepgewortelde haat voor deze extreem populaire man geworteld was in persoonlijke jaloezie. Roosevelt, Churchill, Clinton, Bush en alle andere frontmannen van de Joden konden nooit meer dan een fractie bereiken van de steun die Adolf Hitler kreeg van *zijn* medeburgers. Als democratie de "volksheerschappij van het volk" is, dan was hij een "democraat" in de ware zin van het woord. Zoals hij zelf vroeg: "Waar is er een vergelijkbare 'democratie' in andere landen? Waar anders zijn volk en leiderschap, natie en regering zo volledig samengesmolten en staan ze zo dicht bij elkaar?" Toch, zoals de Fuehrer duidelijk maakte in zijn "tafelgesprekken", beschouwde hij de populistische staat van het Derde Rijk als een brug naar een beoogde raciaal-autoritaire republiek gemodelleerd naar de Amerikaanse grondwet met zijn immigratie- en naturalisatiewetten, die hij zo bewonderde. Tragisch genoeg werd die visie van vrijheid vernietigd door buitenlanders die massavernietiging verkozen boven politieke vrijheid.

Er is misschien niets dat de verschillen tussen de leiders van de As en de Geallieerden beter illustreert dan een vergelijking van de geschenken die ze tijdens de oorlog uitwisselden. Ter gelegenheid van zijn 59e verjaardag, in 1942, ontving Mussolini van Hitler een prachtig gebonden, complete set van de werken van Friedrich Nietzsche, de grote 19e-eeuwse filosoof. In datzelfde jaar stuurde Franklin Roosevelt Winston Churchill voor *zijn* verjaardag een kist bourbon.

Slechts zes jaar voordat zijn land de oorlog verklaarde aan het Derde Rijk, antwoordde Churchill op de vraag van een verslaggever van de *London Times* wat hij

van Adolf Hitler vond, dat als Engeland ooit getroffen zou worden door rampen zoals die in Duitsland, hij tot God zou bidden om een geniaal man als de Fuehrer om het Britse volk naar hun redding te leiden. Nog verbazingwekkender was dat Churchill in het decennium daarvoor een lang artikel schreef voor de prestigieuze *Illustrated Sunday Herald* in Londen (8 februari 1920), waarin hij het communisme beschreef als een moorddadige tirannie onder leiding van Joodse terroristen, wier revoluties meedogenloos moeten worden vernietigd in welk land ze ook verschijnen.

In datzelfde decennium verklaarde hij: "Het is de plicht van de beschaafde wereld om Rusland te heroveren. De Sovjets vertegenwoordigen Rusland niet. Ze vertegenwoordigen een internationaal concept dat volledig vreemd en zelfs vijandig is aan wat wij beschaving noemen. Militair en moreel winnen van Rusland zou een te zware taak zijn voor de overwinnaars van de Eerste Wereldoorlog alleen, en omdat we het moeten doen, zullen we het samen met Duitsland doen. Duitsland kent Rusland beter dan wie ook. Dat zal voor haar de grote kans zijn. Niets is mogelijk in Europa zonder Duitsland; alles is mogelijk met haar." Maar toen Hitler zijn suggestie opvolgde door "de grote kans" te grijpen om Rusland aan te vallen, veroordeelde Churchill hem als een "agressor" en stuurde militaire hulp naar de Sovjets die hij beweerde te verachten.

Ondanks deze verbijsterende inconsistenties blijven conventionele historici, die zijn anticommunistische en zelfs anti-joodse uitspraken die hij minder dan twintig jaar voor de Tweede Wereldoorlog publiceerde negeren, hem vereeuwigen als een van de meest illustere helden van de 20e eeuw vanwege zijn compromisloze verzet tegen Adolf Hitler en alles waar de Duitse leider voor stond. Misschien kan Churchills tegendraadse persoonlijkheid worden begrepen in de context van zijn levenslange alcoholisme. Een van zijn meest memorabele kwinkslagen kwam als reactie op een vrouwelijk lid van het parlement, die bitter klaagde dat hij dat verheven orgaan in diskrediet bracht door vaak in beschonken toestand te verschijnen. Hij omzeilde handig de kwestie die ze naar voren bracht en verklaarde: "Morgen zal ik nuchter zijn. Maar u, mevrouw, zult nog steeds lelijk zijn!"

In een soortgelijke ontmoeting werd hij aangeklampt door Lady Astor, die onlangs op de hoogte was gebracht van de omvang van zijn schurkenstreken: "Als ik je vrouw was," zei ze tegen hem, "zou ik vergif in je whisky doen!" "En als ik je man was," keerde hij zich tegen haar, "zou ik het opdrinken!"

Zelfs zijn beste vriend, Franklin Roosevelt, noemde hem bijtend "die dronken zwerver". Tijdens een bezoek aan de Britse premier in de zomer van 1940 trof Sumner Welles hem naar verluidt aan in een onsamenhangende, alcoholische waas. Een factor die bijdroeg aan zijn emotionele instabiliteit was misschien Churchill's politiek problematische afkomst, die hij probeerde geheim te houden.

Zijn moeder was Jenny Jerome, een Amerikaanse jodin. Wanneer ook de Joodse achtergrond van Franklin Roosevelt in aanmerking wordt genomen bij het opperste geallieerde leiderschap, worden zijn raciale identiteit en zijn oorsprong voor de onuitwisbare haat tegen Hitler duidelijk.

Het persoonlijke gedrag van Churchill overschreed vaak de grenzen van excentriciteit en kwam zelfs in de buurt van echte waanzin, zoals zijn krankzinnige voorliefde voor het dragen van vrouwenondergoed en naakt exhibitionisme. Toen hij bijvoorbeeld in 1942 op bezoek was in Washington D.C., confronteerde hij een geschrokken F.D.R. volledig naakt en legde alleen uit: "Ziet u, meneer de president, ik heb niets voor u te verbergen!". Bij een latere gelegenheid werd de minister-president zo emotioneel overmand door de aanblik van laag overvliegende Britse bommenwerpers tijdens een trainingsmissie, dat hij al zijn kleren uittrok en vervolgens schreeuwend naakt over de tamarack rende tot grote verbazing van de verzamelde RAF-officieren en directieleden van vliegtuigmaatschappijen. Publieke kennis van betreurenswaardige incidenten zoals deze werd natuurlijk tot lang na 1945 onderdrukt om redenen van nationale veiligheid en moreel.

Maar Churchills motiverende impuls was een ziekelijke passie voor oorlog en de menselijke vernietiging die het met zich meebrengt. Op de Conferentie van Casablanca mijmerde hij tegen Roosevelt dat er alleen vooruitgang kan worden geboekt in oorlogstijd; er is alleen zelfgenoegzaamheid in vrede, beweerde hij. Dr. Goebbels zag Churchill als een 20e eeuwse tegenhanger van de Griek die in 356 voor Christus de prachtige Tempel van Diana in Efeze verbrandde, alleen maar om zichzelf onsterfelijk te maken; de premier was "een factor van vernietiging. Hij zal zeker de geschiedenis ingaan als de Herostratus van Europa, in staat om zijn naam alleen te bestendigen door te vernietigen wat vele generaties gedurende vele eeuwen hebben opgebouwd"(17 maart 1945).

Ver verwijderd van zijn geïdealiseerde imago als verdediger van ethisch gedrag, was Churchills hele carrière gebouwd op uitvluchten en immorele manipulatie. In juni 1941 liet hij bijvoorbeeld Sir William Stephenson, hoofd van de Britse geheime dienst in Noord-Amerika, aan het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken een brief bezorgen die geschreven zou zijn door majoor Elias Belmonte en waarin hij de Boliviaanse militaire attache in Berlijn beschuldigde als de leider van een complot om de regering van LaPaz met de hulp van Hitler omver te werpen en een nazi-poppenstaat in Zuid-Amerika op te richten. Hoewel de brief volledig was verzonnen door Stephenson, werd hij kritiekloos als authentiek geaccepteerd door de Amerikaanse pers en de regering Roosevelt, waardoor de onschuldige Boliviaanse majoor oneervol werd ontslagen en zijn misleide landgenoten de oorlog verklaarden aan Duitsland.

De Duitse bevolking van Bolivia werd vervolgens voor de volgende vier jaar

opgesloten onder omstandigheden waar Zuid-Amerikaanse gevangenen berucht om zijn. Ondertussen was het echte doel van Churchill's misleiding om F.D.R. een pasklaar excuus te geven om de Amerikaanse publieke opinie op te hitsen tegen het Derde Rijk. Na dit propagandasucces vervalste Stephenson een "geheime Nazi-kaart" die Hitlers plannen om Zuid-Amerika over te nemen gedetailleerd weergaf. De verzonden onthullingen van dit verraderlijke document werden door de Amerikaanse president in zijn geheel geslikt.

Een decennium eerder, aan het begin van de jaren 1930, zat Winston's politieke carrière in het slop. Gokschulden van Randolph, zijn nietsnut van een zoon, dreigden hem bankroet te maken en zijn geliefde landgoed Chartwell te verliezen. Uit wanhoop sloot hij zich aan bij de "Focus", een geheim genootschap van een dozijn ex-politici die tijdens de Depressie hun riant overheidsbanen waren kwijtgeraakt en vastbesloten waren deze met alle mogelijke middelen terug te winnen. Zich ervan bewust dat deze werkloze "staatslieden" alles zouden zeggen of doen om weer aan de macht te komen, visten de Joden uit de "Focus" verschillende niet-Joodse handlangers om als dekmantel te dienen voor hun geplande vernietiging van Duitsland. Hun grootste vangst was Winston Churchill.

Vanaf 1936 werden de bewoners van de "Focus" rijkelijk gefinancierd door het Amerikaans Joodse Congres, de Londense Raad van Afgevaardigden van de Britse Joden en de voorzitter van het departement, voorzitter van de Britse Shell, Sir Bernard W. Cohen. Ze betaalden Churchill 50.000 pond om te ageren tegen Hitler, die hij, zoals hierboven vermeld, persoonlijk bewonderde. Churchills reputatie als prostituee voor anti-nazi-zaken groeide. Zes jaar later vertelde hij Franklin Roosevelt dat hij "verknocht was aan de zionistische politiek".

In 1938 werd Winston \$800.000 betaald door de geridderde Joodse plutocraat Sir Henry Starchos, die zijn monopolistische belangen in Oostenrijk verloor na de *Anschluss*. Zijn opdracht was om de vereniging van dat land met het Reich te veroordelen, ondanks internationaal gecontroleerde referenda waarin de overgrote meerderheid van de Oostenrijkers stemde voor aansluiting bij Duitsland. In datzelfde jaar stuurde de Praagse regering de procommunistische minister van Buitenlandse Zaken, Jan Masaryk, naar Londen met 2 miljoen pond voor de "Focus" en met de opdracht aan de leden om Neville Chamberlain, die de Tsjechen te zacht vonden voor de Fuehrer, omver te werpen. De Duitsers ontdekten dat Churchill buitenlands geld accepteerde en informeerden Chamberlain vlak voor het Akkoord van München, een van de redenen voor de uitkomst in het voordeel van Hitler. Maar Churchills nieuwe, lucratieve carrière als ingehuurde spreekbuis voor Joodse agenda's was verzekerd.

Tijdens de zogenaamde "London Blitz" werd Churchill door de geallieerde pers geprezen omdat hij het Engelse volk manmoedig terzijde stond, hun gevaren en

ontberingen deelde en hen aanmoedigde om zijn persoonlijke voorbeeld van trotse moed te volgen. In feite wist de Britse inlichtingendienst ruim van tevoren van elke Duitse luchtaanval en stuurde de informatie in het geheim door naar Churchill, die stevast naar zijn privéschuilplaats op het platteland vluchtte. Niemand anders kon de Blitz vermijden via deze vertrouwelijke vluchtroute. Nadat het "alles veilig" geklonken had, sloop hij terug naar Londen, waar hij voor de nieuwscamera's paradeerde terwijl hij met zijn twee mollige, met sigaren besmeurde vingers een *V-voor-overwinning* mudra gebaarde en uitdagend mompelde: "We kunnen het aan!".

Op de middag van 14 november 1940 reed hij net Londen uit om de verwachte terugkeer van de Luftwaffe te vermijden, toen een geheim rapport van zijn codebrekers hem vertelde dat het volgende doelwit van de bommenwerpers Coventry zou zijn. Terug in de veiligheid van de hoofdstad, posteerde Churchill zich uitdagend op het dak van zijn hoofdkwartier en daagde niet-bestaande Nazi's in de lucht uit met zijn gebalde vuist ten behoeve van verslaggevers en fotografen. Beelden van de ontembare moed van de premier werden over de hele wereld tentoongesteld, terwijl de Luftwaffe ver weg Coventry bombardeerde.

Als voorbeeld van zijn afschuwelijke ongevoeligheid voor het lijden van Britse burgers kreeg Churchill in de nacht van 10 mei 1941 een bericht dat een bijzonder zware luchtaanval op Londen een ongekende chaos veroorzaakte. In zijn eigen woorden: "Omdat ik er niets aan kon doen, ging ik naar mijn privé-vertoningskamer, waar ik genoot van een film van de Marx Brothers". Je vraagt je af hoe de Londenaren die voor hun leven in de ondergrondse metrostations zaten, over Churchill zouden hebben gedacht als ze hadden geweten dat hij ondertussen in de luxe veiligheid van zijn buitenverblijf naar een Joods-Amerikaanse film zat te giechelen.

In juli 1944, met een verzwakt Reich op minder dan een jaar van een nederlaag, gaf Churchill opdracht tot een miltvuuraanval op Duitse burgers. Zijn ontzette generaals overtuigden hem alleen van een massamoord door hem eraan te herinneren dat Hitler zeker zou terugslaan en terecht V-1 vliegende bommen gewapend met gifgas tegen Londen zou sturen. Het kostte hen een maand van argumenten om hem er uiteindelijk van te overtuigen dat hij zijn plannen voor Arische genocide moest laten varen. Zoals hij later mopperde: "De parsons onder mijn generaals hebben me ervan weerhouden om door te zetten". Als zijn miltvuuraanval was uitgevoerd, zou vrijwel elk levend wezen op het Europese continent zijn uitgeroeid, inclusief de inwoners van alle geallieerde en neutrale landen.

Ondanks al zijn liefde voor bloedvergieten was Churchill niet alleen een fysieke lafaard, maar ook een buitengewoon slecht militarist. Tijdens de Eerste Wereldoorlog stuurde hij als hoofd van de Admiraliteit duizenden Australische infan-

teristen de dood in tijdens een gedoemde invasie van Turkije. Het debacle van Gallipoli was niet alleen een nederlaag, maar ook een zware vernedering voor de Geallieerden door toedoen van louter Turken die elke andere commandant voor het leven zou hebben gekortwiekt. Churchill was echter meer een sluwe politicus dan een militaire leider en vijfentwintig jaar later was hij weer aan de macht. Hij herhaalde zijn blunder op een veel grotere schaal door de strategie van de geallieerden, tegen het advies van zowel Britse als Amerikaanse adviseurs in, af te leiden naar wat hij benadrukte "de zachte onderbuik van Europa" te zijn.

Tienduizenden geallieerde soldaten sneuvelden in een Italiaanse campagne die de oorlog nodeloos verlengde en hen nooit strategisch succes bracht. Na bijna twee jaar lijden en afslachting zaten de Brits-Amerikaanse troepen nog steeds vast in Italië toen Duitsland zich overgaf, allemaal dankzij Churchills verzekering dat ze "een snelle doorbraak naar Oostenrijk" zouden maken in 1943. Ralph Edwards, de directeur van de Britse marineoperaties, die tijdens de oorlog nauw met Churchill samenwerkte, beschreef hem als "zonder twijfel één van de slechtste strategen uit de geschiedenis" (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 103).

Churchills kunstmatig in stand gehouden reputatie als de grootste redenaar in de Engelse taal van de eeuw is slechts een deel van zijn blijvende frauduleuze imago. Zijn opzweepende radio-uitzendingen spoorden de Britten aan om te vechten, te verdragen en te sterven in de oorlog die hij al lang voor hen had voorbereid. Voor een groot deel dankzij deze inspirerende uitzendingen hield het Britse volk zes lange jaren stand onder de slechtste omstandigheden, waarin een half miljoen van hen het leven lieten. Gedurende al die tijd hield hij de meer dan genereuze vredesaanbiedingen van Hitler aan Groot-Brittannië zorgvuldig verborgen. Ook de echte identiteit van de beroemde stem van de Engelse mannen en vrouwen werd verborgen gehouden. Veel van de zilvertong-uitzendingen die aan hem werden toegeschreven, werden in werkelijkheid ingesproken door Norman Shelly, een radioacteur die werd uitgekozen omdat hij Churchill kon imiteren op momenten dat hij te dronken was of een kater had om in het openbaar te spreken.

Blijvende publieke portretten van Winston als een voorvechter tegen dictatuur staan haaks op zijn vaak uitgesproken ambitie om, zoals hij op 20 mei 1943 aan Roosevelt voorstelde, een "werelddictator" te creëren die zijn eigen Franse bondgenoot voor altijd van elk militair apparaat zou beroven en de weinige Duitse overlevenden van de oorlog tot een eeuwige slavenstatus zou reduceren. De wereldmacht moest worden beperkt tot het Britse Rijk, de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie. Roosevelt was het hiermee eens, alleen met het verschil dat de titel "moderator" politiek acceptabeler zou zijn.

Churchill leefde tot een overrijpe leeftijd, werd zwaarlijvig van luxueuze feesten, schreef gecensureerde, zichzelf respecterende geschiedenissen en beklad-

de tientallen schilderijen die even amateuristisch als vergeten waren. Toen hij in 1965 eindelijk stierf, liet hij instructies achter voor een uitbundige begrafenis, waarin onder andere stond dat alle kranen langs de oevers van de Theems omlaag moesten als zijn enorme kist voorbij dreef. Net als in Shakespeare's *The Tempest* had het hele Britse volk op dat moment kunnen uitroepen: "Wat een driedubbele ezel was ik om deze dronkaard voor een god aan te nemen en deze saaie dwaas te aanbidden!".

Net als Churchill was F.D.R. een meester in public relations. Hij wist hoe hij kiezers moest benaderen als hun "mede-Amerikaan" en zijn regelmatige radio-uitzendingen, de zogenaamde "fireside chats", werden zorgvuldig georkestreerd om zijn nederige, huiselijke, "appeltaart" persoonlijkheid te benadrukken. Hitler en het nationaal-socialisme interesseerden F.D.R. niet in het minst tot 1937. Het was een verkiezingsjaar en de gladde politicus was bang dat zijn openbare leven zou eindigen als een president voor één termijn. Vier jaar eerder was hij het Witte Huis binnengekomen met de grootse belofte aan de Amerikanen dat hij een einde zou maken aan de Grote Depressie. Maar zijn democratische programma's, vol corruptie, liepen op niets uit en de nationale werkloosheid steeg nog steeds. Zoals de Fuehrer over Roosevelt zei: "Als zijn economische beleid tijdens de vreedstijd voor onbepaalde tijd was voortgezet, zou het deze president vroeg of laat ongetwijfeld ten val hebben gebracht, ondanks al zijn dialectische slimheid."

Het was duidelijk dat de carrière van F.D.R. afhing van de economische gezondheid van het land. Hij realiseerde zich uiteindelijk dat de enige manier om het land weer op de been te krijgen was om de productie weer op gang te brengen, en de snelste methode was massale wapenproductie. Om het ombouwen van Amerikaanse fabrieken tot wapenfabrieken te rechtvaardigen, was echter een serieuze dreiging of op zijn minst de illusie daarvan nodig. Duitsland, een recente vijand, was het juiste probleem. De Joden die de Amerikaanse pers en filmindustrie domineerden, waren verheugd om als Roosevelt's meest toegewijde propagandisten te fungeren. Samen met zijn alarmerende retoriek zorgden een overvloed aan anti-Nazi Hollywoodfilms en niet aflatende krantenagitatie tegen Hitler uiteindelijk voor een nationale hysterie die zo groot was dat een invasie op handen leek. In dit kunstmatige klimaat van angst kon de president zijn buitensporige militaire uitgaven door een Congres loodsen dat geïntimideerd werd door de onrust onder de kiezers. En door een kreet te slaken over de dodelijke dreiging die Nazi-Duitsland (niet groter dan Texas) voor de Verenigde Staten vormde, leidde de president met succes de aandacht af van de aanhoudende, verergerende depressie die hij niet kon oplossen.

Hoewel zijn door paniek geïnspireerde wapenproductie de nationale productie begon te stimuleren, zijn wapens vergankelijke goederen die gebruikt moeten

worden, anders roesten ze en raken ze verouderd door de technologische vooruitgang. Daarom had Roosevelt oorlog nodig. Via zijn drijvende kracht in Europa, William C. Bullitt, deed hij geheime beloften die erop neerkwamen dat politici in Warschau konden rekenen op de gewapende interventie van de Geallieerden als ze een militaire confrontatie met het Derde Rijk zouden uitlokken. Op die manier misleid in de verbeelding dat ze zich konden tegoed doen aan een goedkoop overwinningsfeest, zetten de Polen de vijandelijkheden in gang (zoals hieronder beschreven), wat een averechtse uitwerking op hen had op de slechtst mogelijke manier. Maar met het begin van de oorlog in Europa kregen Roosevelts plannen voor deelname een serieuze tegenslag te verwerken in de nationale opiniepeilingen, die lieten zien dat de overgrote meerderheid van de Amerikanen tegen Amerikaanse betrokkenheid in welke oorlog dan ook was, tenzij hij opzettelijk werd aangevallen. Als uitmuntend politicus voerde hij krachtig campagne op basis van een populair "vredesplatform" voor de presidentsverkiezingen van 1941.

Ondertussen manoeuvreerde hij voortdurend om Hitler uit te lokken om de Verenigde Staten de oorlog te verklaren door oorlogsschepen aan de Royal Navy te geven, door voorraden naar Engeland te sturen op Amerikaanse vrachtschepen die werden geëscorteerd door destroyers van de Amerikaanse marine en zelfs door rechtstreeks Britse militaire operaties te assisteren. Een van de meest flagrante voorbeelden was de positie van de *Bismarck* die door een PBY watervliegtuig van de Amerikaanse marine via de radio werd doorgegeven aan de Britten, die het tot dan toe niet konden vinden, waardoor ze het Duitse slagschip met veel verlies aan mensenlevens tot zinken konden brengen. In dezelfde maand dat Roosevelt werd gekozen door kiezers die ervan overtuigd waren dat hij vastbesloten was om hun land buiten het Europese conflict te houden, gaf hij zijn marine de opdracht om "te schieten op oorlogsschepen van de As waar en wanneer ze ook gevonden worden". Dit ging veel verder dan alle andere schendingen van de Amerikaanse neutraliteit en vormde een oorlogsverklaring. Toch weigerde Hitler koppig om op het aas in te gaan.

Op 9 augustus 1941, tijdens de Atlantic Charter Conference, beloofde Roosevelt vertrouwelijk aan Churchill dat hij "zou werken aan een incident" dat Amerika de oorlog in zou sleuren tegen de wil van de meeste van zijn landgenoten. Later rapporteerde Winston aan Koning George VI dat de strategie van de president niet was om de oorlog te verklaren, maar om deze uit te lokken door een incident te creëren. De 30e oktober daarvoor had F.D.R. ernstig over de nationale radio gezegd: "En terwijl ik met jullie moeders en vaders praat, geef ik jullie nog één verzekering. Ik heb dit al eerder gezegd, maar ik zeg het nog een keer en nog een keer: Jullie jongens worden niet naar buitenlandse oorlogen gestuurd!" Zelfs vandaag de dag realiseren ten minste enkele Amerikaanse geleerden zich, net als Gore

Vidal, dat "Roosevelt leugens vertelde om ons de oorlog tegen Hitler in te krijgen en, gezien de aard van het beest, waren en zijn veel mensen blij dat hij dat deed."

Gefrustreerd en bang dat zijn op dreiging gebaseerde economie een nieuwe, nog ernstiger economische ineenstorting zou veroorzaken als de VS zich niet snel in de strijd zouden mengen, klopte de president aan bij wat historicus Harry Elmer Barnes "de achterdeur naar de oorlog" noemde. Deze ging open voor de Anti-Comintern partner van Duitsland. Tijdens dezelfde conferentie over het Atlantisch Handvest spraken Churchill en Roosevelt hun gezamenlijke wens uit om Japan, toen nog een neutrale natie, na augustus 1941 aan te vallen. Hun plan werd toegejuicht door Cordell Hull en andere politieke ja-knikkers die de president omringden, maar zijn militaire adviseurs bevestigden dat Amerika militair niet in staat zou zijn om vijandelijkheden te riskeren tot laat in de herfst.

Eerder, op 26 juli 1941, had F.D.R. al een internationaal olie-embargo tegen de Japanners afgekondigd vanwege hun invasie in China, wat hem natuurlijk niets aanging vanwege de totale afwezigheid van Amerikaanse belangen daar. Zijn actie was een economische daad van dodelijke agressie, omdat het industriële bestaan van Japan volledig afhankelijk was van buitenlandse geïmporteerde olie. Experts aan beide zijden van de Stille Oceaan berekenden dat de Japanse samenleving tegen de volgende lente zou desintegreren in armoede en honger. Roosevelt hoopte dat zijn embargo de Japanners zou aanzetten om als eerste toe te slaan en zo de steun van de bevolking te winnen voor zijn betrokkenheid bij de Tweede Wereldoorlog.

Teleurstellend genoeg reageerde het Japanse kabinet niet met verzet, maar met verzoening. Minister van Buitenlandse Zaken Shigenori Togo stuurde een "Vijfpuntenplan" naar Washington, waarin hij belangrijke concessies deed, waaronder afstand doen van gebieden in China die specifiek door de Amerikanen werden genoemd en zelfbeperkingen aan de Japanse overzeese expansie om overbevolking tegen te gaan. Verder streefde hij naar een hervatting van de onderhandelingen om het "Plan" van het kabinet voor de normalisering van de betrekkingen tussen de twee machten te bespreken. Maar Roosevelt had allesbehalve vrede in gedachten. Hij besloot zo snel mogelijk vijandelijkheden te beginnen, met of zonder goedkeuring van het Amerikaanse volk. Hij had al besloten om halverwege november een Amerikaanse luchtaanval uit te voeren vanaf de bases van Claire Chennault in Oost-China tegen Japan. Eigenlijk had de president drie dagen voordat hij het olie-embargo afkondigde al toestemming gegeven voor de sluipaantal. Churchill, die al lang wanhopig hoopte dat Amerika zich in de oorlog zou mengen, werd door de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, Cordell Hull, via topgeheime diplomatieke codes op de hoogte gebracht van het goede nieuws.

Een artikel in *The Los Angeles Times* over de 60e verjaardag van de Japanse inval in 1941, met als kop: "Japan brak Amerikaanse code voor Pearl Harbor, onderzoek wijst uit". Personeelsschrijfster Valerie Reitman berichtte dat een jonge Japans-Amerikaanse geschiedenisprofessor aan de Universiteit van Kobe schriftelijke verslagen uit het Roosevelt-tijdperk had gevonden die in 1996 door de Central Intelligence Agency van de VS waren vrijgegeven. Toshihiro Minohara ontdekte ze tussen informatie over vooroorlogse geheime codes in de Amerikaanse National Archives in College Park, Maryland. Bijgevoegde microfilmdocumenten toonden Japanse vertalingen van telegrammen van de F.D.R. aan verschillende ambassadeurs en geallieerde leiders. Cryptografen in Tokio hadden blijkaar de hoogste diplomatieke codes van de president gekraakt.

Ter bevestiging vroeg Minohara aan Dr. Satoshi Hattori, een professor in moderne geschiedenis aan de Universiteit van Kobe, om een speciale zoektocht uit te voeren in de diplomatieke archieven van Tokio. In een map getiteld "Special Documents" vond Hattori vierendertig getypte communiqués, meestal in het Engels, van topgeheime Amerikaanse en Britse diplomatieke besprekingen in de maanden en weken voorafgaand aan 7 december. De Japanners hadden half november de beslissing van Roosevelt gelezen om hen aan te vallen. Togo, een groot voorstander van vreedzame betrekkingen met de VS en die zich eerder had verzet tegen de "haviken" in het kabinet, schreef in zijn naoorlogse memoires: "Ik was geschokt tot het punt van duizeligheid. Op dit punt hadden we geen andere keuze dan actie te ondernemen." Pas na het lezen van het steek-in-de-rug plan van de president besloten zelfs de "duiven" onder de Japanse regering om toe te slaan voordat hij hen als eerste kon raken.

Ondertussen werd Roosevelt's geheime plan om een volk aan te vallen waarmee Amerika nog steeds in vrede leefde, opgeschort door logistieke vertragingen. Op 22 november kreeg hij van Lauchlin Curie te horen dat de bommenwerpers en hun bemanningen de Chinese bases pas eind december zouden kunnen bereiken. De aanval zou niet later dan kort na Nieuwjaar 1942 worden uitgevoerd. De 2400 Amerikanen die in Pearl Harbor stierven, realiseerden zich nooit dat ze werden opgeofferd voor de ongepubliceerde samenzwering van hun president om hen in een illegale oorlog te betrekken. Nadat ze zijn diplomatieke code hadden gebroken, wisten de Japanners wat hij echt van plan was en versloegen ze hem op het nippertje met ongeveer een maand.

Maar in één klap gaven ze hem de oorlog die hij al zo lang wilde om zijn politieke nek te redden door de Amerikaanse economie te verjongen door middel van massale wapenproductie. Nu diende de overgrote meerderheid van de Amerikanen graag zijn zaak in de tragische waan dat ze hun land verdedigden. Ze kozen hem voor een ongekende vierde ambtstermijn. Tegen die tijd was Roosevelt echter al

stervende aan terminale gonorroe; de genadeklap zou een hersenbloeding zijn.

Sir Robert Craigie, de vertegenwoordiger van Engeland in Tokio, verklaarde dat de Japanners onschuldige slachtoffers waren van Roosevelt's imperialisme en Churchills complotten in de coulissen om Amerika bij de oorlog te betrekken, ongeacht de kosten in mensenlevens. Craigie was persoonlijk getuige geweest van de intriges van deze twee internationale misdadigers in het afgelopen half jaar. Hij werd bijgevalen door congreslid Hamilton Fish, die het verzoek van de president om een officiële Amerikaanse verklaring van vijandelijkheden vurig had gesteund, maar later bekende: "Roosevelt was de belangrijkste aanstichter en brandstichter om de lont van de oorlog aan te steken".

Net als Churchill (en elke andere wereldleider) begreep Roosevelt de Joodse kwestie goed en sympathiseerde hij zelfs persoonlijk met de Duitse nationaal-socialisten tegen wie hij nog in februari 1943 hypocriet een vernietigingsoorlog voerde: "Men kan de nazi's niet echt de schuld geven van wat ze de Joden hebben aangedaan," vertrouwde hij generaal Auguste Nogues, de Franse commandant van Marokko, toe tijdens de Conferentie van Casablanca, "want als het Duitse volk had moeten lijden wat het moest ondergaan voordat de nazi's aan de macht kwamen, zou geen enkel ander volk ter wereld anders hebben gehandeld". F.D.R.'s begrip van de Joden maakt de gewillige gehoorzaamheid van hem en Churchill aan hen des te immoreeler. Hij was geen domme sukkel, maar zich bewust van het kwaad dat hij diende.

Franklin Roosevelt stierf voor het einde van de oorlog die hij, meer dan wie ook, teweeg had gebracht. In die laatste maanden ontmoette hij in Jalta zijn beruchte medesamenzweerders. Lichamelijk verslechterd door de verwoestingen van een syfilisziekte en geestelijk onevenwichtig, zat hij voor fotografen tussen een aangeschoten Churchill, zijn Rijk zo goed als verdwenen, en Stalin, die, mijmerend over de verzwakte toestand van de Westerse mogendheden, verpersoonlijkt door deze twee zielige karakters, heimelijk in zichzelf glimlachte, als de communistische kat die zojuist de kapitalistische kanarie heeft ingeslikt. De *Encyclopedia Britannica* beschrijft de Sovjet-potentaat in Jalta als volgt: "Hij was een formidabele onderhandelaar die de buitenlandse staatslieden te slim af was."

Hij werd in 1879 geboren als Jozef Vissarionovitsj Dzjoegasjvilli en veranderde zijn naam in "Stalin" (van het Russische woord voor "staal", *stal*) nadat hij een fervent communist was geworden. Toen de vroege Duitse overwinningen de USSR verscheurden, jammerde hij: "Alles wat Lenin voor ons had opgebouwd is voor altijd verloren!" Terwijl de opmars van de As die eerste zomer van 1941 voortduurde, hield hij er een lange periode op na, opgesloten in zijn afgelegen *datsja*, waardoor de Sovjet-Unie volkomen stuurlaarsloos achterbleef. Hoewel de Duitse invasie op 22 juni was begonnen, was Stalin te dronken om een openbare

toespraak te houden tot 3 juli; zelfs dan kon hij nauwelijks mompelen in een lage monotone toon die niets dan defaitisme inspireerde. Zijn alcoholische sabbatical moet hem echter goed hebben gedaan, want uiteindelijk werd hij nuchter genoeg om de volgende winter persoonlijk de verdediging van Moskou te leiden. Cynisch liet hij de marxistische retoriek achter zich waarmee hij zijn hele leven had geleefd, en plotseling portretteerde hij zichzelf als een larger-than-life Slavische nationalist. De hypocriete houding werkte en miljoenen tot dan toe gedemoraliseerde Russen schaarden zich achter de succesvolle verdediging van hun vaderland.

Voor de rest van de oorlog bewees hij een uitstekende krijgsheer te zijn, minder vanwege zijn militaire capaciteiten - waarvan hij er vrijwel geen bezat - dan vanwege zijn meedogenloze reorganisatie en leiding van de strijdkrachten van de USSR. Geconfronteerd met hun algehele demoralisatie door een niet aflatende nederlaag, verstijfde hij het verzet van zijn land door een systeem van commissarissen van het Rode Leger in te stellen, die letterlijk achter de Russische soldaten stonden, pistolen in de aanslag, om iedereen neer te schieten die twijfelde. Vergeleken met het totale aantal personen (7.500) dat in 1939 voor de Duitse Gestapo werkte, had de Sovjet-Unie op hetzelfde moment niet minder dan 366.000 man geheime politie in dienst.

Het siert Stalin dat hij Rusland al in het industriële tijdperk had gebracht (zij het ten koste van tien miljoen vermoorde boeren, de *koelakken*) en nu transformeerde hij zijn fabrieken in een paar maanden tijd in gigantische munitiefabrieken die op een totale oorlog waren voorbereid. Hij stelde een Sovjet slagveldtactiek op die alle strategie negeerde om mannen en materieel alleen aan te vallen wanneer de tegenstander in de minderheid was, ongeacht de altijd zware verliezen die zijn soldaten moesten incasseren. Soms werkten deze massale aanvallen; vaak mislukten ze, steevast met de grootschalige vernietiging van Russische manschappen en machines. Sovjetsuccessen bij Stalingrad, Koersk en tot het einde van de oorlog leken Stalins ogenschijnlijke militaire leiderschap te bevestigen, zelfs in de ogen van Adolf Hitler.

Maar de Führer en de rest van de buitenwereld wisten niet dat Stalins overwinningen hem voor elke slag werden aangereikt door verraders in de Duitse Generale Staf, die in samenwerking met Leopold Trepper, Joods hoofd van het spionagenetwerk "Het Rode Orkest", Hitlers plannen doorgaven aan het Sovjet-hoogcommando. Zoals Winston Churchill opmerkte, was de Russische Revolutie grotendeels een Joodse aangelegenheid, en Jozef Stalin - door Joden als Leon Trotski en Grigorij Zinovjev gezien als een domme maar plooibare marionet - was de stroman van de Joden voor hun Sovjet tirannie. Toepasselijk genoeg zat hij tussen Zinovjev en een andere communistische Jood, Lev Kamenev, in het eerste re-

gerende driemanschap na de dood van Lenin.

Stalin, Churchill en Roosevelt waren gewone middelmatigen van beperkte intelligentie, die alleen werden gedefinieerd door hun enorme honger naar persoonlijke macht en prestige. Hebzuchtige politieke non-entiteiten zijn nooit schaars en gemakkelijk beschikbaar voor de minder vaak opduikende Joodse draadtrekkers, voor wie zulke gewillige handlangers net zo gewoon zijn als dat ze volkomen wegwerpbaar zijn. De oorlog betekende verschillende dingen voor de wereldleiders die eraan deelnamen. Voor Churchill was het gewoon de meest dankbare mogelijkheid om geld te verdienen en aan een financieel schandaal te ontsnappen. Voor Roosevelt was het de enige manier om uit de depressie te komen en zijn politieke bestaan te redden. Stalin verwelkomde het als zijn beste kans om een nieuwe Genghis Khan te worden, de heerser van een door de Sovjet-Unie gedomineerde planeet. Voor deze mannen was de Tweede Wereldoorlog slechts een middel om persoonlijke doelen te bereiken die niets te maken hadden met fascisme, democratie, beschaving of andere publieke zaken waarmee ze hun privé-agenda's aankleedden ten koste van vele miljoenen mensen.

De geallieerde leiders leken op elkaar omdat ze allemaal leden aan persoonlijke problemen die hun gedrag beïnvloedden. Churchill was een hopeloze alcoholist. Net als alle zware drinkers was hij een slechte dronkaard, die van paranoia en afhankelijkheid naar oorlogszucht zwalkte. F.D.R. was een fysiek energieke man in de traditie van Roosevelt, totdat hij tijdens zijn vroege volwassenheid werd geveld door polio. Gestoken door de behoefte om sterk te lijken, ondanks zijn eigen vernederende zwakte, overcompenseerde en sublimeerde hij zijn frustratie in uiterlijke agressie. Stalin werd geboren met een misvormde, verdorde arm, waarvoor hij diepgewortelde gevoelens van minderwaardigheid en wraak koesterde, zoals Shakespeare's Richard III.

Dit waren de buitenbeentjes en buitenbeentjes, de kreupele psychopaten, aan wie het lot van naties werd toevertrouwd. Churchill en Roosevelt waren zelf deels Joods, terwijl Stalin, een niet-Joodse Georgiër, samenleefde met een Joodse familie (de communistische Kagonovitsj), trouwde met een Jodin (Nadezjda Allilujeva) en zelfs Jiddisch sprak. De raciale ongelijkheid van Geallieerde en As-oorzaken was dus duidelijk gedefinieerd in hun respectievelijke leiderschap. Als zodanig is het begrijpen van de Tweede Wereldoorlog, of de hele geschiedenis van de mensheid, onmogelijk zonder de rol van de Joden te waarderen. Nergens is dit duidelijker dan in de geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog, de logische, onvermijdelijke militaire voortzetting van de nationaalsocialistische politieke strijd die Adolf Hitler twintig jaar eerder tegen hen was begonnen.

Om zijn strijd te begrijpen, moet het duidelijk zijn dat het democratische Duitsland van na de Eerste Wereldoorlog het speelterrein was van Joodse com-

munisten die Lenins dictum over de rode revolutie van de wereld die door het Reich leidde, opvolgden. Het Duitse volk verhongerde letterlijk in de straten van München en Berlijn, was niet in staat om echt werk te vinden en was dankbaar voor de ondergeschikte, vaak vernederende baantjes die ze zelden kregen. De kindersterfte in het land steeg explosief. Honger, extreme armoede, jeugdcriminaliteit, misdaad, immoraliteit, culturele verrotting, politiek straatgeweld en sociale chaos overheersten. Ondertussen werden Joodse grondspeculanten 's nachts rijk door enorme stukken onroerend goed, meestal boerderijen, te verwerven van Duitsers die berooid waren geraakt door de catastrofale gevolgen van de "Grote" Oorlog. Toen, net als nu, beheersten Joden de meeste beroepen (vooral geneeskunde, pers, kunst en overheid), omdat de Duitsers "legaal" rechteloos waren gemaakt door het Verdrag van Versailles. Tegelijkertijd was de verrotte Weimarrepubliek van de jaren 1920 een mengelmoes van marxistische en kapitalistische Joden, die het verarmde Duitse volk als niets meer dan een ideologische en economische bonenzak beschouwden. Hele deelstaten, steden en gemeenten, zoals Beieren, Berlijn en Coburg, werden in beslag genomen door communistische criminelen; vrijwel al hun leiders - Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Kurt Eisner, enzovoort, enzovoort - waren Joods.

Maar ze werden verslagen door een volksbeweging zoals we die nog nooit eerder hadden gezien, toen Adolf Hitler tot kanselier werd gekozen. Veel Joden verlieten Duitsland en emigreerden naar de Sovjet-Unie, Frankrijk, Engeland en de VS, waar ze onmiddellijk begonnen te ageren voor een wraakoorlog. Al hun politieke en financiële investeringen in een permanent verslagen Duitsland waren verdampt door de populariteit van het nationaal-socialisme. Al in de zomer van 1933, slechts enkele maanden na Hitlers verkiezingsoverwinning, organiseerden de machtigste figuren van het Jodendom een massabijeenkomst in de Madison Square Garden in New York City. Hun woordvoerder was Samuel J. Untermyer, een perfecte keuze voor het werk dat ze voorstelden. Zesentwintig jaar eerder had Untermyer de Verenigde Staten zover gekregen dat ze Duitsland de oorlog verklaarden, ondanks de bezwaren van de meeste Amerikanen. Hij bereikte deze opmerkelijke prestatie door een zwartepiet te betalen die Woodrow Wilson met een schandaal bedreigde, op voorwaarde dat de indiscrete president het niet-beleggerbeleid van zijn regering zou terugdraaien. (De Joodse oorsprong van de Amerikaanse deelname aan de Eerste Wereldoorlog wordt onweerlegbaar uiteengezet door de bekende onderzoekers Andrew Collins en Chris Ogilvie-Herald)

Nu, in 1933, was de professionele oorlogsstoker weer bezig. Untermyer riep "een heilige oorlog" uit tegen het Nieuwe Duitsland, die vervolgens door elke prominente Amerikaanse Jood werd gesteund. "Wat we voorstellen en al ver gevorderd zijn, is om een puur defensieve economische boycot in te stellen die het

Hitler-regime zal ondermijnen," zei hij, "en het Duitse volk bij zinnen zal brengen door hun exporthandel, waarvan hun bestaan afhangt, te vernietigen."

In reactie op Untermeyers "verklaring van de heilige oorlog" tegen een volk dat tot nu toe niemand kwaad had gedaan, fulmineerde de Joodse krant *Natscha Retsch* moorddadig in de beste oudtestamentische traditie: "De oorlog tegen Duitsland zal worden gevoerd door alle Joodse gemeenschappen, conferenties, congressen, door elke individuele Jood! Daardoor zal de oorlog tegen Duitsland ideologisch worden verlevendigd en onze belangen bevorderen, die vereisen dat Duitsland volledig wordt vernietigd. Het gevaar voor ons Joden schuilt in het hele Duitse volk, in Duitsland als geheel, maar ook individueel. Het moet voor altijd onschadelijk worden gemaakt."

Adolf Hitler's laatste wil en testament, getekend op de dag dat hij stierf, 30 april 1945, lijkt te worden bevestigd door zulke woeste opwinding: "Het is niet waar dat ik of iemand anders in Duitsland oorlog wilde in 1939. Het was uitsluitend gewenst en geïnitieerd door die internationale staatslieden die ofwel van Joodse afkomst waren of werkten voor Joodse belangen."

Meer dan zestig jaar later verwezen Joden nog steeds naar alle Duitsers, hoe pro-Joods of anti-Nazi sommigen van hen ook waren, als leden van het "Daderras". Zo veroordeelde het Canadees Joodse Congres de hoofdhistoricus van de "afdeling oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid" van het Canadese Ministerie van Justitie, Ruth Bettina Birn, simpelweg omdat ze een niet-Joodse Duitser was, ook al vervolgde ze nationaalsocialisten!

De eerste fase van Untermeyers "heilige oorlog" was een economische boycot met als doel Duitsland te vernietigen met de hulp van "onze miljoenen niet-Joodse vrienden" (*The New York Times*, 7 augustus 1933). Hij parafraseerde een strategie die werd beschreven in *De Protocollen van de Geleerde Ouderen van Zion* (notulen van een geheime bijeenkomst van wereldleiders rond de eeuwwisseling van de 20e eeuw), waarin elke niet-Joodse natie die in opstand kwam tegen de Joodse agenda moest worden gewurgd door middel van economische sancties. Deze zouden dienen als opmaat voor militaire maatregelen door andere niet-Joodse landen waar de Joden nog steeds politieke (d.w.z. financiële) invloed uitoefenen. In punt 3 van Protocol VII lezen de notulen: "Wij moeten in staat zijn om op elke daad van onderdrukking te reageren door oorlog te voeren met de buren van dat land dat zich tegen ons durft te verzetten".

Hoewel het document hysterisch en consequent als "een vervalsing" wordt bestempeld door de vormers van de publieke opinie, is de authenticiteit ervan toch vastgesteld door de Joden zelf. In zijn boek *Beware of God: The Ultimate Paradox*, beschrijft de Zuid-Afrikaans-Joodse historicus David Ash de "Protocollen van de Geleerde Ouderen van Zion" als een ware waarschuwing aan de mensheid

dat Joden bijbelse leerstellingen gebruiken om de macht te grijpen en hun eigen doelen te bevorderen" (Parfrey, 405). In het begin van de jaren 1980 richtte één van de invloedrijkste Joden van het midden van de 20e eeuw, Armand Hammer, baas van de Amerikaanse Occidental Petroleum Corporation en politiek marionettenmeester van de presidenten Nixon en Reagan, samen met andere Joden (mediamagnaat Robert Maxwell; de Israëlische multimiljonair Shaul Eisenberg; Albert Reichmann, hoofd van 's werelds grootste vastgoedonderneming; enz.) Hammer verwees schaamteloos naar deze miljardairsclub van enkele van de machtigste mannen ter wereld als "De Ouderen van Zion" (Epstein, 322). Per slot van rekening herhaalde de wereldleider van het zionisme alleen maar wat Untermeyer en Punt 3, Nummer 7 van de *Protocollen* beweerden, toen Chaim Weizman in 1941 tegen Winston Churchill zei dat de Joden Amerika zover hadden gekregen om tegen Duitsland te vechten in de Eerste Wereldoorlog, en dat ze dat opnieuw zouden doen in de Tweede Wereldoorlog (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 76,77).

M. Raphael Johnson, Ph.D., schrijft dat Untermeyers boycot "een oorlogsdaad was die niet alleen een metafoor was: het was een goed uitgewerkt middel om Duitsland als politieke, sociale en economische entiteit te vernietigen. Het lange-termijndoel van de Joodse boycot tegen Duitsland was om het land failliet te laten gaan met betrekking tot de herstelbetalingen die Duitsland na de Eerste Wereldoorlog opgelegd kreeg en om Duitsland gedemilitariseerd en kwetsbaar te houden. De boycot was in feite behoorlijk verlamdend voor Duitsland. Joodse geleerden zoals Edwin Black rapporteerden dat, als reactie op de boycot, de Duitse export met 10% werd verminderd en dat velen eisten dat er beslag werd gelegd op Duitse bezittingen in het buitenland"(43). Dit alles werd gelanceerd tegen een volk wiens enige "misdad" tot nu toe het bekritisieren van de Joden was geweest.

Maar de wereldwijde boycot mislukte, omdat het nationaal-socialisme Duitsland economisch onafhankelijk maakte van hun internationale monetaire web. En geen Jood hoefde verteld te worden wat er zou gebeuren als andere niet-Joodse volkeren zouden ontwaken voor de realiteit van Joodse macht, zoals de Duitsers hadden gedaan. Hitler loste ook de werkloosheid op en herstelde de welvaart in zijn land, terwijl de rest van de Westerse beschaving wegwijnde in een Grote Depressie. Als zijn voorbeeld in andere landen zou worden overgenomen, zou het internationale bankiersnetwerk van de Joden, opgericht door het Huis Rothschild, instorten.

Agitatie tegen Hitler in de buitenwereld in de jaren 1930 wordt niet alleen duidelijk in het licht van Untermeyers "Oorlogsverklaring" vanaf het podium van New Yorks Madison Square Garden. Frankrijk had een Joodse premier, Leon Blum, terwijl Isaac Leslie Hore-Belisha, 1e Baron Hore-Belisha, de Joodse Minis-

ter van Oorlog van Groot-Brittannië was en de meest uitgesproken oorlogsstoker. Het is dan ook niet verrassend dat Churchill hem een adelstand gaf voor zijn diensten voor de samenzwerende "Focus". Dan waren er nog de Sovjet Joden, wiens plannen om een één-wereld regering in te stellen werden bedreigd door de ideologische aantrekkingskracht van het Nationaal Socialisme tot ver buiten de Duitse grenzen. Er was alle reden om te geloven dat dezelfde arbeidersmassa's die zich van het marxisme hadden afgekeerd en het nationaal-socialisme in Duitsland aan de macht hadden gebracht, dat ook in andere landen zouden doen, waardoor Karl Marx' droom van een internationale "dictatuur van het proletariaat", gedomineerd door het Jodendom, voorgoed zou eindigen.

Door Adolf Hitler in de pers en de filmindustrie eenzijdig af te schilderen als de ergste vijand van de mensheid, begonnen de Joden psychologisch een klimaat van haat te scheppen als voorwaarde voor gewapende vijandelijkheden. Maar zestig jaar na hun verklaring van agressie in vredetijd gaven zelfs de Joodse auteur Lenny Brenner toe: "Voor de oorlog riepen de zionistische leiders een massale internationale boycot uit tegen de Duitse regering. Dit agressieve beleid gooide olie op een al ontstoken situatie en hielp zo de Holocaust [sic] te beginnen"... (Parfrey, 404,405).

Ludwig Lewisohn, één van de "adviseurs" van F.D.R. en hoofd van de Zionistische Organisaties van Amerika, vertelde op 3 oktober 1942 aan *The Jewish Mirror* in New York: "Het Joodse volk is het symbool van de aard van deze oorlog. Niemand anders. Niets anders. Dit is het alfa en omega, het begin en het einde van de hele zaak!" De 61 miljoen doden (om nog maar te zwijgen van de 240 miljoen gewonden, ontelbare miljoenen die generaties lang tot slaven werden gemaakt onder het communisme, en onvervangbare culturele schatten die werden uitgewist) als gevolg van het conflict waar hij de eer voor opeist in naam van zijn volk, maken van hen de meest met bloed besmeurde oorlogsmisdadigers in de hele menselijke geschiedenis.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seitung Jahre nach der Kapitulation des Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da. Sie ist jetzt in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Identifizieren von Massenmord, Verbrechen, Verfolgung und Verurteilung haben nicht ausgereicht, das kann der gesamte Welt seinen heldenhaften Taten Adolf Hitler zu verdanken sein.

Alle Nationalsozialisten sind weniger arbeitslos, Völler- und Kampfschreier als Schüler im Kampf um die Erhaltung unserer rassen Völler.

Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Gefahr des kriegsgefahrenen Völler ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der rasch wachsende Gegner ist also dabei, das Volkstum - gegen alle rassen Völler (V) - zu beugen, seine Mittel und Erbschaften, Überlebende und Kampfschreier.

Ob "Völler" oder "Neger", ob ein Weltkrieg oder ein Bürgerkrieg, ob ein Propagandakrieg, bezieht sich auf einen Schicksalsschlag. Alle Völler Nationalsozialisten sind seine Feinde!

Hail Hitler!
Gottfried Louch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS-Nieuwsbulletin
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview met Molly
Deel drie

NSK: Uw huidige projecten zijn duidelijk filosofisch en kunstgerelateerd.

Gedeeuw mening te geven over de impact van dergelijke onderwerpen in de politiek.

Molly: Ik probeer nog steeds de fotografie bij te werken, maar ik heb me vooraf geconcentreerd op Adolf Hitler en het Leger van de Mensheid (www.movingthethreshold.com/truth.htm). Ik ben nu bij 21 pagina's, en ik heb nog zoveel meer te doen. Het bestanden van WO II is een absoluut misprijzel van informatie. Je zoekt informatie over één ding en vindt nog twee dingen om te onderzoeken. Het voelt een beetje aan alsof je een stelsel ontdekt bent, die het bevestigde verleden opgraaft. Een verleden dat men liever niet aan het licht wil brengen. We kunnen...

the NEW ORDER
Number 176 (132) Founded 1979 April 15, 2022 (132)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture destruction, and racism.

Whether "Nazi" or "Gentile", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Louch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

De NSDAP/AO is de grootste ter wereld Nationaalsocialistische propagandaleverancier!

Gedrukte en online tijdschriften in vele talen

Honderden boeken in vele talen

Honderden websites in vele talen

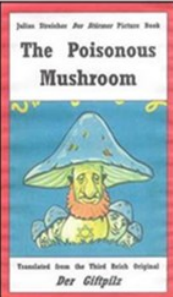
SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the 1938 Original

Julius Streicher, Der Stürmer, 1938

The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reichsführer

Hitler in Italy

English / German / French / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDK

English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!